

Grundloven, at Saadant fulde gjælde for alle Embedsmænd, indtil de havde tjent i 25 Aar, eller i 20 Aar eller i 15 Aar. Jeg tillader mig at spørge, om det kan bestaae med det, der skal være Grundlovens Tanke, nemlig at ville sikke Landet en dygtig og selvstændig Embedsstand, ved at betrygge Embedsmændene imod Vilkaarlighed og imod saadanne Forandringer og Omflistninger i deres Stilling, som kunde virke ødelæggende for deres Belskab, — om det, siger jeg, kan bestaae dermed, at det, som skulde yde Embedsstanden en saadan Betyggelse, først skulde indtræde efterat et langt Embedslev af 25, 20 eller 15 Aar var tilbagelagt, efterat Embedsmanden i en saadan Række af Aar havde offret sine bedste Kræfter i Statens Tjeneste, efterat han var kommen saa vidt, at det var umuligt eller dog høist vanskeligt for ham at slaae ind paa en anden Livsbane. Og, mine Herrer, vi maae ikke glemme, at de gamle Embedsmænd have været yngre forinden; og for at en Embedsmand kunde komme i den Stilling, at der virkelig sikredes ham den Garantie, som vi forudsatte, at det har været Grundlovens Tanke at ville sikke Embedsstanden, skulde han som Embedsmand have henlevet 25, 20 eller 15 Aar uden en saadan Sikkerhed; han skulde have tilbagelagt en Række af Embedsaar, som udgjør en meget stor Andeel af et Menneskeliv og en endnu større Deel af den Enkeltes Embedsbane. Sandelig, for den, der først indtraadte i Embedscarrieren, stilledees hiin Sikkerhed herved i en noget fjern Udsigt. Jeg troer virkelig, at man maa erkende, at, dersom man vil, som en æret Taler igaar sagde, anvende Grundloven i Aand og Sandhed, kan en saadan Bestemmelse ikke have sin Plads ved Siden af Grundloven. Thi vel yttrede igaar en anden æret Taler, nemlig Rigsdagsmanden for Holbø Amt's 2det District (Tscherning), at Embedsmandenes Stilling allermeest vilde sikkes ved at antroes i den lovgivende Magts Baretagt. Disse Ord kunde jo synes ret smukke og maaskee være velskikkede til at finde Anklang hos et af selve den lovgivende Magts Organer. Men jeg tillader mig at mene, at der er mere tilsyneladende end virkelig Sandhed i dem, og at det kun vilde være en maade-

lig Sikkerhed, der garanteredes Embedsstanden, naar den lovgivende Magt, det vil sige: dennes samtlige Organer i Forening, paatog sig i ethvert enkelt Tilfælde at fastsætte Pensionen ved Lov. Det ligger i selve Forholdene, i parlamentariske Forsamlings og i vore Forhandlingers Natur, at det kun vilde være en svag, ja en næsten illusorisk Sikkerhed, der ad denne Vej kunde ventes opnaaet. Jeg skal ikke opholde mig ved at gaae ind paa den Betragtning, som blandt Andet den ærede Ordfører ved den tidligere Behandling af Pensionsagen, som mig syntes, paa en meget fyldestgjørende Maade gjorde gjældende, at det vilde føre til mange praktiske Misligheder, om man slog ind paa denne Vej, og at overhovedet Bestemmelsen af Pensionernes Størrelse i de enkelte Tilfælde slet ikke egner sig til at inddrages under vore Diskussioner. Men i ethvert Fald er det vist, at den Tanke, som den ærede Rigsdagsmand for Holbø Amt's 2det District (Tscherning) udtalte, ikke er Grundlovens Tanke, saaledes som Forsamlingen har opfattet denne ved de tidligere Afstemninger. Thi vi antage jo, at Grundloven har villet yde Embedsstanden en Sikkerhed, og at den dog netop ikke har villet overlade det til den lovgivende Magt, i hvert enkelt Tilfælde at fastsætte Pensionernes Størrelse ved Lov, men tværtimod har villet, at der i Pensionsloven skulde opstilles visse almindelige Regler, hvorefter Enhver isorveien kunde vide, hvad Pension han kunde gøre Regning paa. Fra den Side kan altsaa ingen Indvending gjøres. Og, ligesom jeg tillod mig at mene, at det virkelig vilde stride imod Grundlovens Aand, om vi gik ind paa noget af de foreliggende 3de Uendningsforslag, saaledes tillader jeg mig ogsaa at udtale, at det ikke mindre vilde stride imod Grundlovens Ord efter deres naturlige Betydning, og at det navnlig vilde komme i en afgjort Strid med den oftnævnte Bestemmelse i den 3die Passus af Grundlovens § 22 om, at Embedsmændene vel af Kongen kunne forflyttes uden deres Samtykke, men kun saaledes, at de ikke derved tabe i Embedsindtægter, og at der gives dem Valget mellem en saadan Forflyttelse og Afsted med Pension efter de almindelige Regler. Thi det